

Dora Mihanović

JASTUČNICA

U rane na njegovim stopalima, kao groždice u peciva, utiskivali su se kamenčići prašnjavog puta.

- Ante, nemoj Ante - šaputao je u transu. Šuma se zaštitnički uzdizala s lijevog i desnog boka dok su grane gorde crnogorice gutale pekarovu sjenu. Pogleda usidrenog u bijeli put, žurio je i posrtao gonjen neznanom silom. U stražnjem džepu, kao kakva mitska zvijer, zavijao je pametni telefon tjerajući ga sve dublje u šumu.

- Ante, nemoj Ante - vrtjelo se u sijedoj glavi cijelu prošlu noć. Dok je mijesio tijesto svako toliko bi ga objeručke stisnuo kao da pokušava udaviti tek oblikovanu meku štručicu. Udavio bi on i doktora i sestre i sirotu Agatu samo kad bi bio siguran da se ona neće u zadnji tren probuditi, pogledat ga i razrogačenih očiju shvatiti što se događa.

Zastao je i zapiljio se u svoje dlanove. Promatrao ih je zgrožen mislima koje su ga progonile, sad evo već dvanaesti dan. Bijeli i ljepljivi izgledali su manji i finiji nego što su zapravo bili. Dvije snažne muške šape s devet tustih prstiju. Onaj jedan nesretno je otrgnut odmah prve noći kad su kupili miješalicu za tijesto.

- Neka ga, Ante, dobro s' proša. Pola tvog prsta radi k'o tuđe dvi šake! - rekla je zimus ljubeći nesretni batrljak, na što je Ante brašnjavim dlanom pljesnuo Agatinu pozamašnu pozadinu. Od njenog smijeha zavibrirala je cijela pekara, a svaki trag umora iščeznuo je u bijelom oblaku.

Pištanje pećnice dozvalo ga je u sadašnjost. Ante skine pregaču i vikne: - Tonči, iden ja, ti izvad' zadnju turu!

Ne čekajući odgovor mladića, pekar izađe na ulicu. Prijelaz s umjetne rasvjete na prve energične zrake sunca uvijek ga je hvatao nesprenog. Kad je škiljeći sjeo u automobil, napadno namirisan borićem od vanilije, zazvonio je mobitel.

- 'Alo?

- Gospodine Božić? Doktor Jakovčević pri telefonu, ja sam...

- Znan ja koji s' ti! Ti s' mulac šta mi 'oćeš ženu ištekat!

- Nemojte tako gospodine, zovem Vas jer biste trebali što prije doći u bolnicu. Zvao sam...

- Radija san, nisan moga. - procijedi Ante, sam sebi neuvjerljiv.

- Ja sam danas dežuran pa dodite kad Vam odgovara. CT angiografijom dokazali smo kako u mozgu nema protoka krvi. Sad kad se razvila infekcija...

- Dobro, fala! - hrapavo odreže i prekine vezu. U ranom jutru pekar je mučio starog Citroena čas jakim gasom, čas kočnicom.

- Nemoj Ante, nemoj Ante - progonio ga je njezin glas dok se uspinjao i preznojavao na tihom stubištu.

- Opet Mar'ca kuva kaul! - zaključi zadržavajući dah.

- Kako joj se da, višćici staroj, u šest uri kuvat' ručak? Zna kužinavat u zoru da svi susidi vide kako je vridna žena, a ne zna provjerit je l' moja Agata dobro kad usrid noći čuje tup udarac iznad svoje posteje. Kozetina stara, 28 je godina pila kavu za našin stolon i žvakala toplu peciva šta san nosija ženi! Znala je da je Agata sama i da je već imala jedan moždani. Nek' se goni i ona i smrdljivi kaul!

Zadnjim atomima snage otključao je vrata stana, bacio jaknu na pod pa se skljkao na kauč. Zatvorenih očiju disao je brzo i plitko dok je kažiprstom lijeve ruke tražio rupu na jastuku. Tješio ga je dodir ofurene tkanine, mjesto progoreno cigaretom. Od svih stvari u skromnom stančiću, uspomena i drangulija koje je ona godinama skupljala kao nijeme svjedoke njihovog zajedničkog života, Ante je jedino priznavao crni trag s jastučnice. Ovaj bizaran ritual pod njegove je kapke prizivao mladu Agatu, jedru i nježnu. Neokrznutu životom, još neokaljanu bolešću.

Prije dvanaest dana, kad ju je našao zgrčenu ispred kauča, prvo je pomislio kako mu smješta kakvu spačku. Ne bi joj bilo prvi put. Mirisna peciva stavio je na stol i baš kad se prignuo da je poljubi u čelo, spazio je opušak zataknut u jastuk. Istog se trenutka bacio na koljena i panično krenuo tresti Agatina ramena.

- Nemoj Ante... - prošaptala je tiho, a lijevi kut usta tužno se spustio prema bradi. Gledao ju je u nevjerici, drugačiju, izmijenjenog izraza lica. Kao da to više nije bila njegova Agata, kao da je neka tuđa žena došla i izgovorila dvije riječi koje ga od tada proganjaju.

Teški moždani, progresivni, rekao bi dr. Mulac.

U mrtvom tkivu sve su krvne žile začepljene ugrušcima.

Kontrast ne dolazi u mozak jer je mozak mrtav.

Riječi mladog doktora odzvanjale su mu u glavi, dok se ožiljak na bradi tresao kao ozebli ptic.

Zamućeni pogled fiksirao je na didovom raspelu iznad vrata.

- Nemoj, Ante... - šaptao je Isukrst pekaru koji do sada nikad nije pokušao zbaciti križ sa svojih leđa.

A onda je opet zazvonio.

Uхватиła ga je panika kad je, treći put bez prestanka, zvijer odzavijala svoj zov. Ustao je prestravljen i trenutak-dva promišljao čime bi mogao razbiti telefon. Zatim ga je strpao u stražnji džep pa bosonog krenuo niz stepenice. Kao hipnotiziran posrtao je preko toplog asfalta, stežući u svom naručju progoreni jastuk. Pregazivši par ulica, skršen obezglavljenom nadom, skrenuo je makadamom u utrobu šume.